

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ
НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Бж. № 21/К-С 10/07
Дата 22.02.2008

91

1000 София, бул. "Княз Дондуков" № 52 Телефон: (02) 98591 Факс: (02) 9870827

Изх. № 11-03-9

Дата 22.02.2008

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

ОТ НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА
ПРИХОДИТЕ

по конституционно дело №10/2007 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

По подаденото от 53 народни представители от XL Народно събрание искане за постановяване на противоконституционност на чл.3, ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ обн. ДВ, бр.63/2006г., изм. и доп. ДВ, бр. 108/2007г./, в частта му относно израза „както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус”, в указания ни срок изразявам следното становище:

I. Искането е недопустимо по следните съображения:

1. Относно срока за подаване на искането за обявяване на противоконституционност

Законът за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност, с който е изменен и допълнен чл.3, ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, е обнародван в държавен вестник бр. 108/19.12.2007г., в частта му относно израза „както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус”. Молбата за обявяване на противоконституционност на израза от чл.3, ал.2 от ЗДДС е подадена до Конституционния съд на 18.12.2007 г., видно от клеймото на същата. На основание чл.17, ал.2 от Закона за конституционния съд, исканията за обявяване на неконституционност на законите и актовете по чл. 12, ал. 1, т. 2 от същия закон могат да се предявяват от деня на обнародването им. Искането е подадено един ден преди обнародването на закона в противоречие с изискването за допустимост на производството пред Конституционния съд съобразно чл.17 от ЗКС. Искането е подадено преди да е възникнало правото за подаване на такова.

2. Относно допустимост на искането на основание чл. 56 от Конституцията на Р България

Твърди се, че е налице противоречие на чл.3, ал.2 от ЗДДС с чл. 56 от Конституцията, който регламентира правото на всеки гражданин на защита, когато са нарушени или застрашени неговите права и законни интереси.

Правото на защита е основно право на гражданите, за да охрани техни права и законни интереси. То има всеобщ, универсален характер. Поначало текстът на чл. 56 се прилага съвместно с други норми на Конституцията и законите, но може да действа и самостоятелно, като последна защитна възможност, щом други не са предвидени. Разпоредбата задължава законодателя да предвиди процесуални норми за охрана на различни права и законови интереси. Процесуалните гаранции на тези права имат първостепенно значение, което за личността може да се окаже практически по-важно от самото материално право. В същия смисъл е налице практика на КС - решение № 4 от 2007г. по к.д. 10/2006г., решение № 3 от 1994 г. по к.д. № 1 от 1994 г.

Считам, че в конкретния случай, е предвиден ред за упражняване правата на лицата в специалния процесуален закон - Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /глава 14 и 15 от същия/. На основание ДОПК, органите по приходите определят конкретния размер на задължението и именно този размер задълженото лице може да оспори по предвидения за това ред. Следователно, считам за недопустимо на основание чл.56 от Конституцията да се подава искане, предвид наличието на друг законов ред за защита правата на лицата. В същия смисъл са и мотивите на решението по адм. д. № 9077/2007г. на ВАС, свързано с прилагането на предишната редакция на обсъжданата разпоредба.

3. В основното искане са изложени единствено и само доводи относно дейността, извършвана от частните съдебни изпълнители и противоконституционност на чл.3, ал.2 от ЗДДС във връзка с техните функции.

Едва в допълнението към основното искане, подписано само от един народен представител, в един единствен абзац /стр.1, абзац последен/ е направена аналогия между нотариалното производство и съдебното изпълнение, поради което се иска постановяване на противоконституционност на разпоредбата и относно тях.

В предпоследния абзац на уточнението са добавени и адвокатите, като за особеностите на упражняваната от тях професия в контекста на самото искане няма нито един довод.

Считам, че с уточняващото искане се разширява предмета на основното и тъй като е подписано само от един народен представител, е недопустимо то да бъде разглеждано като предмет на образуваното вече к.д. № 10/2007 г.

Ако въпреки това приемете, че такова уточнение е допустимо, считаме, че е нарушено правото ни защита и изразяване на становище, тъй като не са изложени никакви доводи или съображения, които ние да можем да обсъдим и преценим.

4. Считам, че отново в контекста и мотивите на искането, е недопустимо да се иска противоконституционност на чл.3, ал.2 от ЗДДС и в частта "както и упражняването на свободна професия", тъй като в тази категория попадат изключително много други групи лица, като например: експерт - счетоводители, архитекти, инженери, преводачи и др.

5. Моля да се има предвид, че в искането за обявяване за противоконституционност не са развити подробни съображения за всяка една от разпоредбите на Конституцията, за която се твърди, че са нарушени, а са изложени само някои общи разсъждения за твърдяни нарушения и само изброяване на няколко разпоредби – чл. 4 , ал.1, чл. 6, ал.2 и чл.19, ал.2 от Конституцията /в първото искане/ и чл. 56 и чл.134 от Конституцията /в допълнението към искането/.

Считам, че с така направеното искане, без подробно изложени мотиви за всяко от твърдяните нарушения, е нарушено правото ни защита, като сме затруднени при формиране на защитата с изготвянето на аргументи срещу неясно направено искане.

Предвид изложените възражения срещу допустимостта на искането за постановяване на противоконституционност на чл.3, ал.2 от Закона за данък върху

добавената стойност /ЗДДС/ обн. ДВ, бр.63/2006г., изм. и доп. ДВ, бр. 108/2007г./, в частта му относно израза „както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус“, моля да приемете, че искането е недопустимо, да отмените определението за допустимост на същото и да прекратите производството по делото.

II. Искането е неоснователно по следните съображения:

1. В искането се излагат съображения, които доказват не противоречие на закона /ЗДДС/ с Конституцията, а икономически съображения на групи свободни професии за привилегировано положение на същите на пазара.

Считам, че лицата, упражняващи свободни професии, сред които са адвокатите, нотариусите и частните съдебни изпълнители упражняват независима икономическа дейност по смисъла на чл.3 от ЗДДС.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДДС, данъчно задължено по същия закон е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност. Видно от употребения израз "всяко лице", в кръга на задължените лица попадат и физическите лица, стига извършваната от тях дейност да отговаря на критериите за независима икономическа дейност по ал. 2 и да не попада в изключенията на ал. 3 на същата разпоредба. Чл. 3, ал. 2, изречение първо определя независимата икономическа дейност като "дейността на производители, търговци и лица, предоставящи услуги". По силата на тази разпоредба всяко лице, било то юридическо (или приравнено на юридическо) или физическо лице, което извършва дейност като производител, търговец, или дейност по предоставяне на услуги попада в кръга на лицата, които извършват независима икономическа дейност. Основните характеристики при упражняването на свободната професия са свързани със самостоятелността на лицата, тяхната необвързаност от външни заповеди и инструкции, както и с понасянето на ползите и риска от упражняването на дейността. Следователно, резултатът от упражняването на професията се отразява в имуществената сфера на лицето и зависи само и единствено от ефективността на собствените му действия. Тези белези на дейността безспорно я определят като независима. По начало физическите лица, упражняващи придобилите широка обществена известност свободни професии, като адвокати, архитекти, инженери, журналисти, нотариуси, частни съдебни изпълнители, лекари, зъболекари, зъботехници, счетоводители, одитори, консултанти, брокери, и т.н. извършват дейност по предоставяне на услуги. Това естествено не изключва възможността, физическо лице да извършва и дейност като производител или търговец. Съгласно чл. 8 от ЗДДС, услуга е всичко, т.е. всяка престация, която има стойност и не представлява стока или пари в обръщение като законно платежно средство. В този смисъл дейността на физическите лица, упражняващи свободна професия, изразяваща се в извършване на определена престация спрямо трето лице, която е оценима в пари и няма за предмет прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху вещи, представлява дейност по предоставяне на услуги по смисъла на чл. 3, ал. 2, изречение първо във връзка с чл. 8 от ЗДДС. Следователно физическите лица, упражняващи свободна професия, отговарят както на критериите за независимост, така и на критериите за извършване на икономическа дейност, съгласно чл. 3, ал. 2, изречение първо от ЗДДС.

Разпоредбата на чл. 3, ал. 2, изречение второ от ЗДДС разширява кръга на независимата икономическа дейност, като постановява, че такава дейност "е и всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение". Статутът на лице, упражняващо свободна професия, неизменно е свързан именно с упражняването на дейност по занятие срещу получаване на възнаграждение, като в много случаи това е и нормативно уредено, например в Закона за адвокатурата, Закона за нотариусите и нотариалната дейност, Закона за частните съдебни изпълнители и др. **Следователно физическите лица, упражняващи свободна професия, отговарят и на критериите за извършване на независима икономическа дейност, съгласно чл. 3, ал. 2, изречение второ от ЗДДС.**

Физическите лица, упражняващи свободна професия, не попадат и сред кръга на изрично и изчерпателно изброените изключения от извършването на независима икономическа дейност по чл. 3, ал. 3 от ЗДДС. Очевидна е несъвместимостта и противоположността на упражняването на свободната професия с дейността на лицата, предоставящи работна сила по трудово или приравнено правоотношение. Дейността по управление и контрол на юридически лица е особено и изрично изключение, в което упражняването на познатите свободни професии също не попада.

Тази логика се подкрепя и от практиката на Съда на Европейските общности по прилагането на чл. 4 от Шеста директива. По-специално в решението си по дело № С-235/85 съдът посочва: "Обхватът на определението "икономическа дейност" е много широк, тъй като включва всички услуги, оказвани от свободни професии, като определението е обективно по своя характер в смисъл, че дейността се разглежда сама за себе си без значение нейните цели и резултати. С оглед широкото определение на понятието "икономическа дейност", включващо всички дейности на свободните професии без никакви изключения по отношение на професиите, регулирани по своя статус, следва да се заключи, че тъй като нотариусите и съдебните изпълнители в Холандия оказват услуги на частни лица като постоянна работа и срещу възнаграждение, те извършват икономическа дейност по смисъла на Шеста директива. С оглед неутралния характер на понятието "икономическа дейност", фактът, че дейността на нотариусите и съдебните изпълнители се състои в изпълнение на задължения, които са посочени и регулирани в закона в публичен интерес, е ирелевантен. Напротив, чл. 6 от Шеста директива изрично посочва, че някои дейности, изпълнявани в изпълнение на закона, следва да бъдат предмет на системата на ДДС. Чл. 4, ал. 4 (от Шеста директива) изключва всички лица, които са свързани с работодател по силата на трудов договор или по силата на друга правна връзка, създаваща отношение като между работодател и работник по отношение на условия на работа, заплащане и отговорност на работника. Нотариусите и съдебните изпълнители, от друга страна, не са обвързани с държавните власти като работници, тъй - като те не са включени в публичната администрация. Те извършват своята дейност за своя собствена сметка и на тяхна отговорност, те са свободни, с изключение на някои законови ограничения по отношение техния статус, да определят как да извършват своята работа, те самите получават възнаграждението, което представлява и техния доход. Фактът, че те са под дисциплинарният контрол и наблюдението на публичните власти (положение, в което се намират и други свободни професии) и фактът, че тяхното възнаграждение е нормативно определено, не са достатъчни основания за определянето им като лица, обвързани от правни връзки към работодател по смисъла на чл. 4, ал. 1 (от Шеста директива). Поради това следва да се заключи, че тъй като те извършват независима икономическа дейност, състояща се в доставка на услуги на трети лица, в замяна на което те получават такси за тяхна собствена сметка, нотариусите и съдебните изпълнители в Холандия трябва да бъдат определени като данъчно задължени лица за целите на ДДС по смисъла на чл. 4, ал. 1 и 2 от Шеста директива. Следва да се посочи, че чл. 4, ал. 5 (от Шеста директива) въвежда изключение само за органи на публичната власт, при това и в тези случаи само за дейностите или операциите, в които те участват в това си качество. **Дейността, извършвана от физическо лице не е освободена от ДДС просто защото се състои в извършване на действия, попадащи в прерогативите на публичната власт.** Следователно, дори да се приеме, че при изпълнение на техните служебни услуги нотариусите и съдебните изпълнители упражняват властта на публичен орган по силата на тяхното назначаване от публичната власт, от това не следва, че те могат да се възползват от изключението, предвидено в чл. 4, ал. 5 (от Шеста директива). Причината е, че те извършват тези дейности, не в качеството на орган, регулиран от публичното право, тъй - като те не са част от публичната администрация, а във формата на независима икономическа дейност, извършвана при упражняване на свободна професия." Тази практика на съда е потвърдена и с решение С - 202/90 на Съда на Европейските общности". **В контекста на цитираното решение на съда на ЕО неоснователно е**

твърдението, че частните съдебни изпълнители са „държавен орган и следва да се третираат като такъв”/стр.2, абзац първи от искането/.

Изпълнението на съдебните решения чрез съдебни изпълнители не е функция на държавата, а дейност като много други, регулирана от държавата с нормативни актове. Тя е механизъм, чрез който се гарантират правата на гражданско-правните субекти – събиране чрез определени способи на техни вземания. В тази връзка, неоснователно е и твърдението, че длъжниците са поставени в неравнопоставено положение, тъй като кредиторът решава чрез какъв съдебен изпълнител – частен или държавен - да събере вземането си. И в двата случая длъжниците имат еднакви права на защита в производствата, регулирани от ГПК. Те разполагат с правната възможност да погасят доброволно задълженията си, което е нормалното развитие на правоотношенията. **Начинът, по който кредиторите избират да упражнят правата си по никакъв начин не представлява противоречие с Конституцията на Р България.**

Предвид горното, физическите лица, упражняващи свободна професия, са данъчно задължени лица по смисъла на чл. 3 от ЗДДС, същите са длъжни да прилагат в това си качество разпоредбите на закона и тези от тях, които извършват облагаеми доставки с място на изпълнение на територията на страната, са длъжни да се регистрират за целите на ЗДДС след достигане на облагаемия оборот по чл. 96 от ЗЗДС и да начисляват данък върху извършваните от тях облагаеми доставки.

Освободени доставки са само тези, които попадат в изрично посочените в глава четвърта "Освободени доставки" от ЗДДС. Сред същите не са извършваните от частни съдебни изпълнители, адвокати и нотариуси дейности и следователно – те са облагаеми такива.

Считам за неоснователни и съображенията, изложени в искането, касаещи дейността на частните съдебни изпълнители, за недопустимост на начисляване на ДДС при изпълнение на съдебни решения.

Както бе изложено по-горе, дейността на частните съдебни изпълнители представлява независима икономическа дейност. Същата се изразява в извършване на услуги на клиенти по въвеждане в изпълнение на различни изпълнителни основания, сред които, но не само, са и съдебните решения.

2. В искането са изложени съображения, че при една и съща дейност, упражнявана от държавата и от овластени от нея лица, за едно и също нещо българските граждани заплащат различни такси и данъци и то, без да са се съгласили за това, доколкото въпросът дали дадено вземане да бъде възложено за събиране на частен или на държавен съдебен изпълнител се решава от кредиторите, длъжниците ще са поставени в неравностойно положение извън и въпреки волята си.

Моля да се има предвид, че тези съображения касаят само дейността на частните държавни изпълнители, а не дейността на нотариусите и адвокатите.

Освен това са изложени само икономически съображения, касаещи клиентите на частните съдебни изпълнители, а не противоречие на закона с чл. 6, ал.2 от Конституцията. Неравностойното положение, в което са поставени клиентите на частните съдебни изпълнители, произтича от характера на упражняваната от тях дейност, а именно независима икономическа дейност. Както бе казано по-горе, при упражняването на тази дейност се престира услуга на клиент, която не е сред изрично освободените от закона услуги и следователно при извършването ѝ следва да се начислява данък. Що се касае до твърдението за „съгласие за плащане на различни такси и данъци от лицата”, то моля да се има предвид, че на основание чл. 60 от Конституцията на Република България, гражданите са длъжни да плащат данъци и такси, установени със закон, съобразно техните доходи и имущество. Следователно, обстоятелството дали са съгласни или не лицата, е ирелевантно спрямо длъжността на данъците по закон.

Неоснователно е и твърдението, че е нарушено основното човешко право за справедлив съдебен процес в разумен срок с позоваване на чл.6 от Конвенцията за защита

правата на човека и основните свободи. Цитираната разпоредба прогласява правото на справедлив процес и постановяване на решение по дело от безпристрастен съд. Производството по изпълнение на съдебни решения се развива, след като такъв съд вече се е произнесъл. Не случайно от 2005г. бе променено наименованието на лицата, които извършват действията по изпълнение на съдебните решения – те не са съдии-изпълнители, а съдебни изпълнители – лица, които осъществяват технически действия, чрез които примерно - се събират съответните вземания.

3. В искането не е посочено кой точно от изброените в чл.6, ал.2 от Конституцията социален признак е нарушен. Считаю, че твърдяното неравенство на гражданите, което се формирало от оспорвания чл. 3, ал.2 от ЗДДС, не може да бъде квалифицирано като неравенство в правата или привилегиите, основано нито на раса, нито на народност, нито на етническа принадлежност, нито на пол, нито на произход, нито на религия, нито на образование, нито на убеждения, нито на политическа принадлежност, нито на лично, нито на обществено положение.

Конституционният съд вече се е произнасял, че в случаите, когато се касае за задължение, което държавата сама е поела, то не се касае за защита на гарантирани основни права по чл. 6, ал.2 от Конституцията и това не е в противоречие и с принципа на правовата държава по чл.4 от Конституцията /реш. №1 от 1997г. по к.д. № 27/1996г./.

Считаю, че настоящият случай е именно такъв.

Задължението на Република България да прилага и транспонира разпоредбите на Общата система за облагане с данък върху добавената стойност в Европейския съюз произтича от Договора за присъединяване на Република България и Румъния към Европейския съюз /ЕС/. Според чл. 1 от Договора за присъединяване на Република България и Румъния към ЕС, условията и уговорките /мерките/ са изложени в Протокол, приложен към договора, като разпоредбите на протокола, включително съдържащите се в него Анекси и Допълнения, са неразделна част от договора за присъединяване. Съгласно чл.2 от Протокола, съдържащ условията и уговорките за приемане на Република България и Румъния към ЕС, от датата на присъединяване /01.01.2007г./ актовете, приети от институциите на ЕС, преди датата на присъединяване на двете страни ще бъдат обвързващи за България според условията, посочени в Учредителните договори и протокола, и съответно тези актове трябва да бъдат адаптирани /транспонирани/.

Според чл.16 от Протокола, в Анекс III са посочени актовете, приети от институциите на ЕС, които трябва да бъдат адаптирани /транспонирани/ националното законодателство в българското законодателство от датата на присъединяване на България към ЕС /01.01.2007г./

В Анекс III към чл.16 от Протокола, съдържащ списък на актовете, които трябва да бъдат адаптирани /транспонирани/ в българското законодателство в частта, касаеща данъчното облагане - точка 4.1. от Анекс III, изрично и на първо място, е посочена Шеста директива на съвета 77/388/ЕИО от 17 май 1977г. относно сближаване на законодателството на страните членки, уреждащо въпросите на данък върху оборота-Обща система на ДДС: единна база за облагане.

Предвид горното, според клаузите на Договора за присъединяване на Република България и Румъния към Европейския съюз Република България е длъжна да транспонира разпоредбите на Шеста директива на съвета 77/388/ЕИО от 17 май 1977г. в националното законодателство към датата на присъединяване на към ЕС- 01.01.2007г.

Именно съгласно чл.4, ал.1 от Шеста Директива на съвета 77/388/ЕИО от 17 май 1977г. лицата, упражняващи свободни професии, извършват независима икономическа дейност.

Важно е да се има предвид, че според заложения принцип в Общата система на ДДС в ЕС в действащия от 01.01.2007 г. ЗДДС, освободените доставки са доставки, които попадат в обхвата на облагане с данък върху добавената стойност, но същите са изрично освободени от данъчно облагане с нарочни разпоредби в Общностното законодателство и

98

в ЗДДС. По изключение и чрез процедурата по дерогация пред Европейската комисия, всяка държава-членка може да поиска освобождаване на определени облагаеми доставки, които са извън изрично посочените такива, в съответствие с предвидените за такава дерогация условия. **Подобно искане за дерогация, касаещо свободните професии /или поне на тези, които са предмет на обсъжданата сега разпоредба/, не е направено от Република България и съответно не е отразена в Договора за присъединяване.** Следователно, българското вътрешно законодателство не може едностранно да дерогира разпоредбите на Общностното право, обвързващи Република България.

Предвид горното, в конкретния случай се касае за задължение, което държавата сама е поела и следователно не може да се касае за нарушаване, респ. защита на гарантирани основни права по чл. 6, ал.2 от Конституцията и това не е в противоречие и с принципа на правовата държава по чл.4 от Конституцията.

Освен това следва да се има предвид, че конституционният принцип за равенство на гражданите пред закона, съгласно чл. 6, ал. 2 от Конституцията, е спазен при приемането на ЗДДС. **Този принцип законодателят е длъжен да спазва там, където органите на власт разполагат с възможност за преценка и усмотрение. В настоящия случай, както бе казано по-горе, РБългария е поела ангажимент за въвеждането на определени разпоредби, предвид което липсва възможността за преценка и усмотрение на законодателният орган – Народното събрание.** Следователно, не може да се говори изобщо за нарушаване на принципа за равенство на гражданите пред закона. В същия смисъл е и Решение № 1 от 27.01.2005г. по к.д. № 8/2004г.

4. По отношение на твърдението, че с въвеждането на ДДС върху таксите при частните съдебни изпълнители се нарушава принципа за равно третиране и равни условия между тях и държавните изпълнители и създаването на нелоялна конкуренция между двете форми на принудително изпълнение.

Считам, че не е нарушен принципът за равно третиране и равни условия между държавните и частните съдебни изпълнители. Изложените в искането съображения са икономически такива, а икономическият интерес за поставяне в по-добро положение на пазара, не е основание за обявяване на противоконституционност на законова разпоредба.

Поставя се и въпросът за възможността за плащане на определените със съответните подзаконови актове размери на таксите /Тарифа към ЗЧСИ, издадена от Министерски съвет/, като последното не е нито предмет, нито мотив за обявяване на противоконституционност на разпоредба от данъчен закон. Ако този довод се счете за основание за противоконституционност, то би следвало да се обсъди въпросът въобще да се премахнат таксите при предоставяне на услуги от частните съдебни изпълнители и държавните съдебни изпълнители, тъй като тогава лицата ще имат неограничен от финансови съображения достъп до услугите по съдебно изпълнение.

Твърдението, че е налице неравнопоставеност, тъй като ще бъде предпочитано бързото и качествено съдебно изпълнение, предоставяно от частните съдебни изпълнители, повдига въпроса - държавните съдебни изпълнители не предоставят ли бързо и качествено изпълнение? Ако частните съдебни изпълнители предоставят бързо и качествено изпълнение съобразно Граждански-процесуалния кодекс и Закона за частните съдебни изпълнители, то и държавните съдебни изпълнители предоставят същите по вид, основание и качество услуги. Поради това не може да се приеме за основание, че е налице противоконституционност, твърдението, че се създава нелоялна конкуренция между двете форми на принудително изпълнение. Не може да се говори за конкуренция между независима икономическа дейност, осъществявана от лица, упражняващи свободна професия и дейност, осъществявана от държавни органи по служебно трудово правоотношение, която очевидно не е стопанска дейност.

Следователно, не е нарушен чл. 19, ал.2 от Конституцията. Следва да се отбележи и факта, че създаването и гарантирането на еднакви правни условия по

смисъла на чл. 19, ал. 2 от Конституцията има предвид правно, а не икономическо равенство.

5. В тази връзка, считам, че не нарушено правото на защита на лицата, прокламирано в чл. 56 от Конституцията, при престиране на услуги от лицата, упражняващи свободни професии, включително нотариуси, адвокати и съдебни изпълнители, тъй като извършваната от тях независима икономическа дейност се упражнява в съответствие със съответните специални закони /в това число и Закон за нотариусите и нотариалната дейност, Закон за адвокатурата и Закон за частните съдебни изпълнители/, където, но не само, са уредени и правата на лицата. Дължимостта на плащане за предоставяните услуги е уредено в съответните законови и подзаконови норми, а дължимостта на съответния данък за предоставените услуги в материалния данъчен закон. Задължението за плащане е конституционно задължение на лицата- чл.60 от Конституцията и не може да се твърди, че изпълнението на конституционно задължение е основание за обявяване на противоконституционност на законова норма, а още по-малко лишаване от права на лицата. Още повече, че в Закона за адвокатурата например е предвидена възможност за освобождаване от дължимото за извършената им от адвокати на материално затруднени лица услуга- чл. 38 от Закона за адвокатурата.

В заключение, моля да имате предвид, че съображенията за уникалността на Р България, изложени в искането, нямат никакво отношение към съответствието на ЗДДС с Конституцията на РБългария. Определеният режим в ЗДДС е решение на законодателния орган на България - Народното събрание, който е в съответствие с поетите от България, международни ангажменти и съответства изцяло на Конституцията на РБългария.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С оглед на гореизложеното, моля да отмените определението си по допускане за разглеждане по същество искането за установяване на противоконституционност на чл.3, ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ обн. ДВ, бр.108/2007г./, в частта му относно израза „както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус” и да прекратите производството по делото като недопустимо.

Ако това искане не бъде уважено, моля да направите обсъждане само в частта относно „включително на частен съдебен изпълнител”, доколкото излаганите доводи са в тази насока, като го отхвърлите като неоснователно, тъй като не е налице твърдяната противоконституционност.

Моля да отхвърлите изцяло като неоснователно искането за установяване на противоконституционност на чл.3, ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ обн. ДВ, бр.63/2006г., изм. и доп. ДВ, бр. 108/2007г./, в частта му относно израза „както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус”.

**ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА
НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА
ПРИХОДИТЕ**

Handwritten signature
/ МАРИЯ МУРГИНА /